В рожево-білії папахи
Вбира весна розлогий сад:
Здаля, немов незнані птахи,
На білих ніжках стали вряд

Пармен, антонівки, ранети…
Природо мила, чарівна!
Зберись отут усі поети —
Не оспівать їм сад сповна.

Тут головний один хазяїн —
Степан Петрович, садівник,
Спитай дітей, і кожен знає,
Що садівник той — чарівник.

Він розмовляє з деревами
(Тому ростуть, тому й цвітуть)
І завжди знає, де ровами
За найсолодшими плодами
Хлопчиська, крадучись, бредуть.

Не гримає… Та гнівним знаком
Суворість ляже на лице,
Коли якийсь-то розбишака
Мале зламає деревце.

Про урожай розмова всюди,
Як з яблунь гупають плоди…
Із степу в сад заходять люди,
Мовляв… напитися води.

Усі вітаються уклінно,
Бажають щедрих довгих літ.

Степан Петрович неодмінно —
Гостинець дітям і привіт…

Сьогодні бачили хлоп’ята,
Коли туман ранковий зник:
Вже між дерев ходив вусатий
Степан Петрович, чарівник.